

Vincent Kompany om att se möjligheter

Han vann Premier League med Manchester City och ledde sitt Belgien till VM-kvartsfinal i Brasilien. För Offside förklarar mittbacken varför det krävs motgång för att nå framgång.

Vad anser du själv är hemligheten bakom dina framgångar?

– Att det inte har gått så lätt längs vägen. När jag slog igenom i Anderlecht som ung skämde klubben bort mig, men jag försökte att inte låta det stiga mig åt huvudet. Jag fortsatte att plugga, vissa dagar i skolan var jag helt slut för att jag hade spelat i Champions League kvällen innan. Och under loven hade jag aldrig ledigt eftersom jag var tvungen att göra de prov jag missat. Men jag gnällde aldrig för det.

När du sedan lämnade klubben och gick till Hamburg sommaren 2006 fick du uppleva din första motgång på plan – du tvingades operera hälsenan redan efter två månader.

– Och plötsligt gick jag från att vara en av Europas största talanger till att vara en av Europas största floppar. Då insåg jag att fotboll är en färskvara, du bedöms bara efter vad du gör i stunden. Hemma i Belgien hade folk snart räknat bort mig helt.

Hur tacklade du det?

– Ju mer de tappade tron, desto ivrigare blev jag att visa att de hade fel. Jag kommer ihåg att jag var helt ensam på gymmet på julafton det året. Alla lagkamrater var hemma och firade, men jag satt på en motionscykel med foten i ett slags rehabiliteringssko. Jag körde så hårt att jag nästan grät av trötthet. Jag vägrade vika ner mig.

Annars var det en tid då du hade haft all rätt att göra det. Samtidigt som du gick skadad drabbades både din mamma och syster av cancer.

– Det var många tuffa saker som skedde i mitt liv, men jag har lärt mig

att aldrig leta efter ursäkter. Livet kan vara tufft, men du måste samtidigt se allt bra som finns runt omkring dig. Jag är glad för att jag hade mamma i livet så länge som jag ändå hade, och jag är lycklig över att min syster blev frisk. Dessutom är jag tacksam för att jag ens kunde fortsätta spela fotboll – en sådan skada skulle bara något decennium tidigare ha lett till slutet på karriären. När du får motgångar är det viktigt att sätta upp mål för dig själv. Är de tillräckligt tydliga spelar det ingen roll om du behöver gå genom snår, träsk eller skog för att nå dem.

Hur hade du förändrats som spelare när du kom tillbaka från skadan?

– Jag hade lärt mig att jag kunde vara en bra spelare fastän mina förutsättningar var sämre. Även om jag inte var 100 procent kunde jag göra mitt jobb. I Huub Stevens hade vi också en tränare som struntade i vem som var mest talangfull, han spelade bara dem som gav mest för laget. Jag uppskattade det, för vilja var det enda jag kunde erbjuda just då. Så plötsligt, under sommaren 2007, var jag helt återställd. Från en dag till en annan var känslan tillbaka. Det är den bästa upplevelsen jag haft i min karriär.

Vid sidan av planen har du på senare år engagerat dig i flera olika välgörenhetsprojekt. Har dina egna erfarenheter påverkat dig i den riktningen?

– Absolut. Även om alla projekt startat oberoende av varandra bygger de på samma filosofi – att det går att förändra saker bara man får chansen och har viljan. Genom åren har jag haft många möjligheter att stödja olika organisationer och till en början var det

lite splittrat – jag var ung och det var svårt att veta vad jag brann för. Efter ett tag kom jag i kontakt med SOS Barnbyar som föreslog att jag skulle resa till Kongo, där min pappa är född, för första gången i mitt liv. Jag tackade ja eftersom det handlade om ett projekt för unga människor. Sedan dess har det fyllts på med andra projekt.

Vad var det som gjorde mest intryck på dig i Kongo?

– Jag insåg hur hopplöst livet är för många människor. Hur stor chans har en kille utan föräldrar när han bor på gatan i världens fattigaste land? Jag gillade tanken på att ödet kan förändras för de här ungdomarna. De kommer inte att få ett liv i lyx, men de kan få det bättre. Du kan säga till dem: »Om du vill bli ingenjör, då ska du göra så här. Vi hjälper dig.« Det går att förändra människors liv.

Du är också engagerad i klubben FC Bleid-Gaume som du flyttade från södra Belgien till Bryssel, döpte om till BX Brussels och gjorde till ett socialt projekt där ungdomar ska få chans till såväl fotbollsträning som utbildning.

– Jag älskar Bryssel, det är min stad. Där finns problem men också stora möjligheter. Där finns arbetslöshet men också mängder av talang. I klubben får ungdomarna hjälp av sociala coacher och en chans att utveckla sig själva. Man ska komma ihåg att Bryssel inte är Afrika – vi har en skyldighet att göra något med de möjligheter vi har. Däremot kan man behöva lite guidning för att nå dit.

ARTHUR RENARD

Översättning: Henrik Ekblom Ystén

FOTO: SIMON STALPOOLE/GETTY IMAGES

